

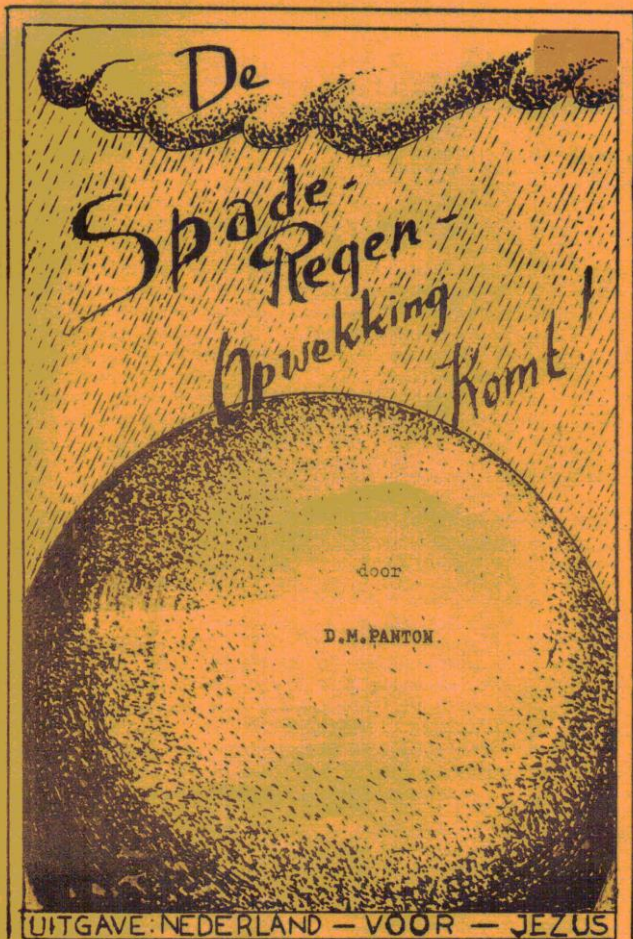
Eindtijdbode

Jezus Christus en Dien gekruisigd

<https://www.eindtijdbode.nl>

De Spade- Regen- Opwekking komt !

Gedigitaliseerde Bijbelstudie,
in **originele tekst.**

UITGAVE: NEDERLAND - VOOR - JEZUS

Bidt voor een wereldwijde opwekking en evangelisatie vóór Christus' wederkomst!

3

Het staat vast, dat wij zéér toe zijn aan een wereldwijde uitstorting van de Heilige Geest; een uitstorting, die er zal zijn vóór de vastbesloten oordelen zullen komen. Wij zien dat langzamerhand in de wereld duidelijk(er) worden. Wij zien steeds helderder, dat deze geweldige beweging, die God door Zijn Heilige Geest zal bewerken **nabij** is. Deze beweging zal de hele mensheid omvatten, vóórdát de gerichten haar geheel zullen verzwellen, zoals de zondvloed de toenmalige wereld geheel heeft verzwolgen (Openbaring 5:6).

Gods Levensboot zal dicht langs het huiverende en wegzinkende wereldwrak heen varen en hele massa's van de ondergaande mensheid aan boord nemen! Want het zal niet de mens zijn, die naar God zal verlangen en daarbij in wanhoop een poging zal doen om Hem te bereiken, maar **God** zal, zoals altijd, naar de mens zoeken en Hij zal hierbij een laatste poging doen om hem te redden. In de geschiedenis waren de toestanden van vreselijke donkerheid niet tégen opwekking als zodanig, maar juist er vóór! Want opwekking is God, Die de wereld van haar afglijding naar de hel wil redden, door een machtige opwelling, uitgaande van de Heilige Geest! En het is deze volle geestes-uitstorting, die zéér dicht zal aansluiten bij de tweede komst van de Here, waar wij op wachten en waar wij voor bidden. (En omstreeks die tijd zal

onze Heer Zijn Gemeente wegnemen – toegevoegd door vertaler).

Deze uitstorting is dus een nog toekomstig werk van de Heilige Geest en zal van een dusdanige kracht en omvang zijn, dat de eerste Pinksteruitstorting er een kleinigheid bij vergeleken is. Zij zal plaatshebben op een schaal, zoals nog nooit eerder in de geschiedenis is voorgekomen.

4 Deze laatste Pinksteruitstorting zal eveneens ter zaligmaking zijn, en niet ter veroordeling, want: *“...al wie de Naam des Heren zal aanroepen, zal behouden worden...”* (Joël 2:32a).

Tegen de tijd dat de laatste stuiptrekkingen van de doodstrijd van een ondergaande wereld ophouden, zal er nog **éénmaal**, luider dan ooit, de roep van een ontzagwekkend, en oneindig mededogen weerklinken!

Joël, de profeet van de komst van de Heilige Geest, hield als eerste van de profeten van Israël, het geweldige lichtbaken van Zijn komst omhoog. Maar gedurende wellicht 800 jaar bleef de profetie onvervuld, tot die eerste Pinksterdag, en dat terwijl opwekking na opwekking door Israël was gegaan. Evenzo is de komst van de Heilige Geest, voor Zijn tweede uitstorting, voor de tijd van bijna 2000 jaren uitgebleven, terwijl opwekking na opwekking door de Gemeente van God is gegaan, hoewel deze opwekkingen nooit de volledige vervulling van Joëls profetie zijn geweest, hoeveel zegen zij ook hebben gebracht.

Hele geslachten zijn gekomen en gegaan; profeten, groter dan Joël zijn opgestaan, hebben geprofeet en zijn weer heengegaan. Grote opwekkingen des geloofs en politieke revoluties, gevolgd door zware geweldpleging en atheïsme, kwamen en gingen. De profetie leek wel te hebben gefaald. En zonder enige twijfel hebben velen dat ook goed gepraat, precies zoals zij dat vandaag de dag nòg doen; namelijk door de wonderbare **voór**tekenen eenvoudig weg te redeneren. Maar op het laatst kwam daar de apostel, die triomfantelijk uitriep: “...dit is het, wat gesproken is door de profeet Joël...” (Handelingen 2:16).

Het voornaamste waren de er tussenliggende opwekkingen. Opwekking is altijd een verse toevloed van Goddelijk leven geweest, vloeiende in een lichaam dat gevaar liep om een lijk te worden. De opwekking onder koning Hiskia (2 Kronieken 29) werd een wonderbare beweging, die een heel land omvatte, en een geslacht veranderde! Deze opwekking begon op een geheiligde nacht.

De eerste Pinksteruitstorting volgde eigenlijk zo goed als vlak na het gebeurde op Golgotha. Het was leven dat van God uitging, na een daadwerkelijk sterven van Gods Zoon. Het was Gods buitengewone gave van **nieuw leven**, nadat de tempel, om het zo te zeggen, eigenlijk niet meer dan een geraamte voor de gieren was geworden.

Het was in het midden van donkere eeuwen, dat de zeer grote opwekking, die wij “Reformatie”

noemen, in een klooster der Augustijnen uitbrak. Deze opwekking heeft Europa doen schudden en heeft de geschiedenis van de hele wereld veranderd!

6 De heersende toestanden vóór de opwekking onder Wesley en Whitefield zijn als volgt beschreven: “**Dood** in de kerken, **verrotting** van de algemene zeden en overal **ontrouw**, indringend als een overstroming.”

Blackstone, de beschrijver van de wetten van Engeland ten tijde van koning George de 3de, zeide, dat hij zich in verbinding had gesteld met elke kerk van enig belang in Londen, en dat hij had bevonden, dat het onmogelijk was om vast te stellen, wie van de geestelijken nu eigenlijk een volgeling van Confucius, Mohammed, of Jezus Christus kon worden genoemd.

Wat is opwekking nu precies? Opwekking is, zoals op de eerste Pinksterdag, de plaatselijke tegenwoordigheid van de Godheid, Die de mens aan zichzelf openbaar doet worden, en op die wijze de ziel tot in haar grondvesten doet trillen.

Tijdens een opwekking in Afrika schreef een zending: “Wij hebben voor een opwekking gebeden. Maar in plaats daarvan werden er ongehoorde afschuwelijkheden onder de Christenen geopenbaard.” Opwekking is dan ook een openbreken van de grote diepten van de menselijke ziel. Tijdens een opwekking in Japan riep een der voorgangers uit: “Tweemaal slechts heb ik in mijn le-

ven geweend; éénmaal toen mijn moeder stierf en nu in deze bijeenkomst.”

7

En Whitefield schrijft over één van zijn bijeenkomsten: “Hun bitter geschrei en hun tranen waren genoeg om de meest verharde harten tot verbreking te brengen. Sommigen waren doodsbleek, anderen sloegen tegen de grond; weer anderen wrongen zich de handen en weer anderen schreeuwden het uit, alsof zij in de grootste doodsangst verkeerden. Zij leken op mensen die, als het ware, door de laatste bazuin uit hun graven waren opgewekt ten oordeel. Ik zelf was toen dusdanig door de liefde Gods overmeesterd, dat ik dacht, dat ik mijn leven zou moeten afleggen.”

Een lawine van de Heilige Geest in een toekomstig tijdperk.

Maar de Allerhoogste heeft bij monde van Joël, in de eerste grote belofte na die aangaande de Messias, de eerste in tijd en de eerste in belangrijkheid, voorzeggend:

- “**Ik zal uitstorten**”, niet langer een druppelsgewijze uitdeling van Zijn zegen zoals onder de wet, maar een uitgieten in stromen onder het Evangelie! Het woord betekent niet “distilleren”, maar “uitstorten”, dit is “uitdelen in grote overvloed”,

- “**van Mijn Geest**”.

Er staat “**van**” Mijn Geest, omdat niemand Christus, en zelfs niet de gehele mensheid, de HELE

Geest van God kan bevatten.

- **“op ALLE VLEES”** (Handelingen 2:17; Joël 2:28).

8

Let op de juiste eigenschap van deze geduchte beweging van de Heilige Geest. Het zal een eigenmachtige daad van God zijn. En zij zal in geen enkel geval van de mens afhankelijk zijn. Ook zal zij ogenblikkelijk zijn. Het wordt een neerstromen van Goddelijke kracht, belichaamd in een Goddelijke Persoon. En die kracht zal nederdalen vanuit de Godheid, Die zowel wonderen als zaligmaking van Zich zal doen uitstromen. Zij zal een beweging inluiden, die het enorme voordeel van profetisch geleid worden en het geven van wonderbare getuigenis in zich zal dragen, want:

- **“Uw zonen en uw dochteren zullen profeteren...”**

in een algemene uitbarsting van de gave der profetie. Ook zou het onmogelijk zijn om deze profetie nòg meer uit te breiden. **“Alle vlees”** is een beschrijving in de Schrift, **die nooit** is beperkt tot Israël of tot enig ander deel van de mensheid!

En of het nu betekent: “Alle vlees”, in de zin van: “allen zonder onderscheid”, of “enigen van alle rangen en klassen”, dan wel anderszins, het zal uiteindelijk een algemene daad van de Heilige Geest op iedere menselijke ziel blijken te zijn. In ieder geval zal het een geweldige daadwerkelijke kracht zijn, die de laatste persoonlijke aanraking van de hele mensheid door God, direct of indirect

zal bevatten.

Wij staan dan nu op de drempel van deze geweldige omwenteling door de Heilige Geest.

Hierbij is de datum van buitengewoon belang.

Wanneer zal deze vloed van de Heilige Geest over ons komen? Leest daartoe aandachtig wat Petrus zei:

9 **“Maar dit is het, wat gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen** (de laatste dagen van deze bedeling, de laatste dagen van deze wereld in haar huidige vorm, de sluitingstijd, vlak vóór het oordeel) **zegt God”** (Handelingen 2:16-17).

Hoewel de wonderen van het eerste Pinksteren (lees Handelingen 2) de 1ste en tevens de letterlijke vervulling van de profetie (uit Joël 2:28-32) zijn geweest, zijn die nog maar een kleinigheid vergeleken bij de werkelijke inhoud daarvan, die in onze onmiddellijke toekomst tot uiting zal komen.

De apostel Petrus vermijdt het gebruik van het woord “vervulling” dan ook niet voor niets. Anderzijds is hij weer zeer positief in zijn uitspraak: **“Maar dit is het...”**. Dat wil dus eigenlijk zeggen, dat het eerste Pinksteren een gedeeltelijke vervulling van de profetie is geweest, derhalve nog niet een algehele, nòch zelfs het voornaamste deel van de profetie. En wat dan hier zo van beslissende betekenis is, is het feit, dat Petrus de dingen, die nog in de toekomst liggen, erbij betreft in de verzen 19-21 (van Handelingen 2).

“En het zal zijn”: **“Bloed”**(Openbaring 8:7, uit de hemel vallend bloed), **“en vuur”** (Openbaring 8: 10, een grote ster, brandende als een fakkel, vallend uit de hemel, en neerslaande bliksem) **“en rookdamp”** (wolken van dodelijke atomische dampen...).

En zo zijn wij thans in de tijd genaderd tot het plaatshebben van zulk een schokkend ogenblik.

10 Er zal zéér zeker meer vervat zijn in dat neerkomen van de Heilige Geest, dan de Gemeente tot nu toe heeft ervaren en de wereld heeft mogen zien; want de Heilige Geest Zelf openbaart ons, dat wij in deze laatste dagen een diepere en meer ingrijpende, alsook een omvangrijkere omwenteling, door Hemzelf veroorzaakt, **zullen meemaken!**

Verder is er in de profetie een overheerlijke belofte verweven.

Deze machtige beweging van de Geest, vlak voorafgaande aan de Dag des Heren, zal het begin zijn (voor allen die er gehoor aan zullen geven) niet van smarten, maar van wonderen; niet van vernietiging, maar van zaligheid! Individuele gemeenschap van de Heilige Geest, rechtstreeks met dit hedendaagse geslacht, zal in de hele wereld een feit worden, vlak voordat zulk een gemeenschap in deze wereld voor eeuwig voorbij zal zijn! Daarom zal het dan ook een gemeenschap worden, die dient tot zaligmaking van het hele mensengeslacht. Maar tevens zal het een gewel-

dige krachtsinspanning worden met een gelijktijdige, gerechtelijke terugslag daaraan verbonden: de hel, indien men haar (= deze machtige beweging van de Geest) uiteindelijk zal verwerpen. Want de zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed!

11 **“En het zal geschieden** (als gezegende profetie van een ophanden zijnde gebeurtenis), **al wie** (het genade-aanbod zal zover gaan, dat het “alle vlees” zal aanraken) **de Naam des Heren zal aanroepen** (en die naam is “Jezus” waarvan Petrus in één adem zegt, “dat God Hem tot een Here en Christus gemaakt heeft”; Handelingen 2:36) **ZAL BEHOUDEN WORDEN.”**

Zonder twijfel valt deze roep tot God samen met het hartstochtelijke gebed, ons bevolen door onze Heer (Lukas 21:36). En dat deze roep ook Evangelische verlossing inhoudt, wordt bewezen door het feit, dat Paulus dit vers uit Joël aanhaalt als zijnde van toepassing op de Evangelische zaligheid (Romeinen 10:13). Op deze wijze overbrugt hij het tijdperk tussen het eerste Pinksteren en de laatste uitstorting, de circa 2000 jaren tussen de Vroege en de Spade Regen.

En treffender nog wordt dit aangetoond door het feit, dat, zodra Petrus deze woorden had aangehaald, er 3000 zielen in het hart werden gegrepen en God aanriepen (Handelingen 2:14-41).

Eer de grote en doorluchtige dag des Heren komt.

Kort vóór **die** Dag van oordelen zal aanbreken, kan zaligheid nog om **niet** worden bekomen door iedereen, overal, en enkel en alleen door middel van een aanroeping.

12

Het betreft hier geen zaligheid in het Duizendjarige Rijk, want het is: “Eer dat de grote en doorluchtige dag des Heren komt” (Handelingen 2: 20b). Oók betreft het hier geen zaligheid, die wij THANS kunnen ontvangen, want die bedoelde zaligheid zal ons worden geschonken op een tijdstip vlak vóór een zwart wordende zon en een bloed wordende maan! Neen, maar het zal een in- en door-dringende zaligheid worden, vlak vóór de laatste gerichten zullen beginnen.

Er mag dan een verborgenheid opgesloten liggen in de zwart geworden zon, maar er is geen verborgenheid aangaande de zaligheid, die men zal kunnen bekomen. Op een aanroeping zal men gered zijn! Van de verschrikkingen van de verdoemenis, van de smarten van een gewekt geweten, van alle inspanningen om ons zelf te redden, van de schuld en de macht der zonde, van de gerichten, die snel en zwaar zullen vallen, zullen zij in dat einde door een aanroeping hunnerzijds kunnen worden gered; ja, zelfs de verstokte goddelozen, voor wie genade eigenlijk volslagen onmogelijk zal schijnen.

De wonderbare dubbele uitstorting van de Geest.

13

Die God, aan Wie het behaagt, de genade door de natuur te laten werken, maakt een vergelijking tussen de natuurlijke stortregen en de uitgieting van de Geest. Want Hij verklaart door de profeet Jesaja: *“Ik zal water gieten op de dorstigen... Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten”* (Jesaja 44:3).

En onze Heer zegt: ***“Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levende waters zullen uit zijn buik vloeien... Maar dit zeide Hij van de Geest*** (van de Geest in wondervolle uitstorting, want de apostel voegt er aan toe:) ***want de Heilige Geest was nog niet”*** (Johannes 7:38-39). Die kwam op de eerste Pinksterdag.

En in Joël lezen wij: ***“...en Hij zal u de regen doen nederdalen, de vroege regen en de spade regen in de eerste maand...”*** (Joël 2:23b) en God voegt daaraan toe: ***“...Ik zal Mijn Geest uitstorten over alle vlees”*** (Joël 2:28a).

Nu is het zo, dat de overeenkomst tussen de natuur en de genade zeer helder en zelfs verrassend is. In het Heilige Land komen twee voorname regenuitstortingen voor: één aan het begin bij de zaaiing en één aan het einde van de oogst. De vroege of herfstregen valt in oktober en de spade of lenteregen valt in april, de eerste maand, dat is de maand van het Pinksterfeest. In oktober maakt de vroege regen de grond zacht voor het zaad. En in april komt dan de spade regen vlak voor het rijp

worden van het gewas. Hoe bijzonder treffend is dit! Tussen zaaitijd en oogsttijd ontkiemt de plant en komt tot volgroeiing. De natuur regelt de benodigde tussentijd. En de bijzondere tussenkomst (medewerking) vanuit de hemel met betrekking tot deze twee regens is dus een kwestie van levensbelang. Zoals eerder gezegd zijn beide nodig zowel voor het ontkiemen als voor het rijp worden van het koren: *“Zo zal Ik u de regen uws lands geven te zijner tijd, vroege regen en spade regen...”* (Deuteronomium 11:14a). Als één van beide regens uitblijft, is de oogst verloren!

De Spade of Tweede Regen houdt een zeker verband met de 2de komst van onze Heer: **“Hij zal ons na 2 dagen levend maken; op de 3de dag zal Hij ons doen verrijzen,”** (sommige Joodse rabbi's leggen dit uit als 2 tijdperken van 1000 jaren van geestelijke dood, waarna er nog eens 1000 jaren van geestelijke opleving voor Israël zullen komen) **“en wij zullen voor Zijn aangezicht leven. ...Zijn uitgang is bereid als de dageraad en Hij zal tot ons komen als een regen, als de spade regen en vroege regen des lands”** (Hosea 6:2-3).

Vóór de storm van de toorn van God!

Nu zal het wel voor iedereen duidelijk zijn, dat Israël een zeer groot aandeel in deze uitstorting van de Heilige Geest heeft ontvangen.

“Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mo-

gen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heren” (Handelingen 3:19).

En ook de profeet **Jesaja zegt**: “Op het land Mijns volks zal de doorn en de distel opgaan... Totdat over ons uitgegoten worde de Geest uit de hoogte...” (Jesaja 32:13a, 15a).

En **Ezechiël zegt**: “En Ik zal Mijn aangezicht voor hen niet meer verbergen, wanneer Ik Mijn Geest over het huis Israëls zal hebben **uitgegoten**, spreekt de Here Here” (Ezechiël 39:29).

Ook moet het voor een ieder duidelijk zijn, dat het een uitstorting zal worden, die de gehele wereld zal overspoelen, want **Joël zegt**: “En daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over **ALLE VLEES...**” (Joël 2:28a).

Dat geldt niet enkel voor het “Heilige Land”, maar voor de gehele wereld, want er is geschreven: “...de 7 geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen” (Openbaring 5:6b).

En de apostel Jakobus plaatst één en ander in de wereldwijde Gemeente van Christus, zeggende: “Zo zijt dan lankmoedig, broeders! tot de toekomst des Heren. Ziet, de landman verwacht de kostelijke vrucht des lands, lankmoedig zijnde over dezelfde, totdat het de vroege en de spade regen zal hebben ontvangen: Weest gij ook lankmoedig, versterkt uw harten; want de toekomst des Heren genaakt” (Jakobus 5:7-8).

Dit houdt in dat de Spade Regen zal vallen zéér

dicht vóór de 2de komst van onze Here Jezus Christus (en vóór de wegname van de Gemeente – toegevoegd door vertaler).

16 Door de ganse Bijbel heen is het koren een type van de Gemeente, zijnde al het zaad dat gezaaid is tussen de beide komsten, terwijl de Here Jezus zowel de Zaaier als de Maaier is (Mattheüs 13:37 en Openbaring 14:14). En de Spade Regen is **onontbeerlijk** voor het **rijp** worden van het “**Koren**”: *“Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees...”, “...eer dat de grote en doorluchtige dag des Heren komt”* (Handelingen 2:17b, 20 b).

De uitstorting van de Spade Regen zal niet alleen plaats vinden vóór het Duizendjarige Rijk, maar ook vóór de Grote Verdrukking (en vóór de wegname van de Gemeente – toegevoegd door vertaler).

Een uitbarsting van de Heilige Geest; een overstroming in een dag van storm.

Nu zijn wij toegekomen aan het onuitsprekelijke voorrecht en bevel, waarbij wij er goed aan zullen doen om die op onze harten te binden: *“BE-GEERT van de Here Regen ten tijde van de Spade Regen...”* (Zacharia 10:1).

Als de dageraad genaakt behoren wij met **bidden** te beginnen; Evenzo zal elk argument voor de geweldige gebeurtenissen bij de 2de komst des Heren op ons terugslaan, als wij er niet door tot **bidden** zullen zijn aangespoord!

Het zal wel duidelijk zijn, dat hier geen natuurlijke,

maar **Geestelijke Regen** wordt bedoeld. De Vroege Regen viel circa 2000 jaren geleden en daarom moeten wij NU vragen om de uiteindelijke Pinksteruitstorting! En vraag dan ook of de Heer de “weerlichten” wil maken, want het zal een “wolkbreuk” en een “Overstroming” worden in een dag van storm!

“Want de terafim spreken ijdelheid...” (Zacharia 10:2a). *“Tegen de herders was Mijn toorn ontstoken...”* (Zacharia 10:3a).

Evenals de eerste Pinksteruitstorting de uitbarsting was, die volgde op Golgotha, zo zal de laatste uitstorting van de Geest uit de wolken, die nu reeds met groot oordeel dreigend aan de horizon verschijnen, neervallen. Het zullen dan ook de donkerheid van de hemelen en de huiveringen van de afvalligheid zijn, die het bidden zullen teweegbrengen en het tevens zullen rechtvaardigen. *“...hun tong versmacht van dorst... Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien”* (Jesaja 41:17a, 18a).

Het gebed dat doet regenen!

Gebed is in staat om het onmogelijke teweeg te brengen. Wind en regen zijn de twee dingen die, **op de keper beschouwd** (= welbeschouwd, uiteindelijk), helemaal buiten controle van de mens staan. En juist die beide zijn de typen van de Heilige Geest van God, één in wedergeboorte en één in het uitgieten van opwekkingskracht! En, terwijl

menselijk kunnen, menselijke kracht en menselijke verdienste niet in staat zijn om regen af te dwingen, kan het gebed dit wèl! Laten wij daarom bidden om die Spade Regen, want: “...*Zijn welgevalen is als een wolk des spaden regens.*” (Spreuken 16:15).

En evenals een Schreeuw, geuit in de stilte van de hoge Alpen, het labiele evenwicht tussen de sneeuwvelden **kan** verstoren, zo **kan** plotseling een lawine van vruchtbaar makende sneeuw over ons komen vallen, wanneer de uitgeschreeuwde gebedsroep van Gods volk de geladen wolk doet barsten, en daardoor de wereld zal overgieten met de laatste en grootste zegeningen, die ooit gekend zullen worden aan deze zijde van de Grote Witte Troon (Lukas 18:7-8).

De Christelijke wereld is door valse leraren misleid, net zo lang tot zij afvallig werd. Nochtans zoekt zij nog, tastende naar God. En wanneer nu elke herder, elke evangelist en zendeling in de gehele wereld, gelijktijdig God aanroept in algehele zelfvernedering en met belijdenis, en alzo Gods aangezicht blijft zoeken in berouw, zal zulk een heilig gebed uiteindelijk de aarde doen schudden! En wanneer wij dan onszelf zullen willen verenigen (met de tienduizenden Christenen over de hele wereld), in gebed voor een wereldwijde opwekking, wereldwijde evangelisatie en de terugkeer van onze gezegende Heer, dan zullen wij voor vaststaande, komende gebeurtenissen

bidden. En dan zullen wij ook weten, dat wij **bidden in overeenstemming met Gods wil**. Wij bidden dan voor die dingen, waaraan wijzelf een plotseling en heerlijk deel mogen hebben! En wij bidden ook voor de grootste zegen, die de wereld **kan** krijgen aan deze zijde van de Grote Witte Troon!

19 En de Heer maakt Zich dan bekend als Degene, "Die de **7** geesten Gods heeft" (Openb. 3:1), aan een stervende Gemeente met kwijnende leerstellingen, in wie geen waakzaamheid meer is; een Gemeente, die **leeft** op vervlogen roem en wier vlam is uitgedoofd!

En dat is het machtige getij van de kracht van de Godheid, "*de 7 Geesten Gods, die uitgezonden zijn in **alle** landen*" (Openbaring 5:6)!

Elia, het voorbeeld voor ons van getrouwheid, gebed en geestvervoering.

De wonderen in de bediening van Elia, dikwijls beschouwd als eigenlijk zonder enige betekenis, zijn voor òns echter voortekenen, die ons onweersaanbaar aan de laatste dagen van de eindtijd herinneren. Want Elia zal niet alleen in eigen persoon terugkomen als een heraut (= boodschapper, aankondiger) van de 2de komst (Maleachi 4:5), maar hij stond in zijn dag, net als wij thans, geheel alleen in een tijd van afvalligheid. En hij zag nimmer de dood, maar werd opgenomen in een vurige wagen, net zoals wij hopen om levend te worden

opgenomen in de lucht. En hij was het, die, vóór hij werd opgenomen, een enorme uitstorting van regen uit de hemel deed neerkomen door **gebed**! Elia is zijn **eigen** antitype, want: “...*hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen...*” (Maleachi 4:6).

Dat betekent het herstel van een overblijfsel in Israël, precies zoals hij dat vroeger op de Karmel heeft gedaan. En evenzo als het voorzegde grote en laatste Pinksterfeest moet komen vóór de grote en doorluchtige Dag des Heren, also gebeurt het met Elia **zelf** ook: “*Ziet, Ik zende ulieden de profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heren komen zal*” (Maleachi 4:5).

Elia is dan ook een typebeeld in onze verwachting van de 2de komst des Heren en hij staat als voorbeeld voor ons in getrouwheid, gebed en geestvervoering. Daarom is Elia's gebed op de Karmel, voor die uitstorting van regen, voor ons een bijzondere soort van uitdaging. En vóór alles, zoals hij de zéér vaste profetie van God had ontvangen om op te steunen: “...*Ik zal regen geven op de aardbodem*” (1 Koningen 18:1b), also hebben wij die ontvangen: “...*Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees*” (Handelingen 2:17a).

Maar... in beide gevallen werd er geen enkel **voorteken** gegeven.

“*En hij zeide tot zijn jongen: Ga nu op en zie uit naar de zee. Toen ging hij op en zag uit, en zeide. ER IS NIETS...*” (1 Koningen 18:43a).

De hemel **was** van koper. De aarde was zwart. Hele menigten stierven tijdens die vreselijke droogte. En tijdens heel dat lange wachten op de Karmel kwam er niet het minste teken aan de hemel.

Zo moesten de apostelen eveneens 9 dagen lang bidden in de opperkamer zonder één enkel antwoord van God te ontvangen.

21 En tòch had Elia tegen Achab gezegd: “...er is een geruis van een overvloedige regen” (1 Konin- gen 18:41b).

Mogelijk heeft hij dat gehoord in het klagen van de wind, die de storm meestal **voorafgaat** – want ook, vóórdat opwekking als zodanig de aarde overspoelt, is zij natuurlijk al lang aanwezig in de hemel! Ook is die reeds daar vóórdat berouw wordt gezien, of voordat wij kennis kunnen nemen van het bovennatuurlijke horen van één, die met God wandelt, dit, ofschoon zijn herhaald gebed zelfs niet het kleinste wolkenvlokje aan de uitgestrekte hemel zichtbaar liet worden!

De diepe zelfvernederings en eenzaamheid van Elia.

Het is thans van levensbelang voor ons, dat wij goed inzien, dat de Heilige Geest ons Elia als een verheven voorbeeld tot bidden stelt, en eigenlijk niet Elia in het algemeen, dat wil zeggen: in zijn gewone doen en laten, maar de Elia van de bergtop van Karmel, verlangende in het hoogste en het

beste van zijn God door te dringen en daarbij gedurig volhardende in het **neerbidden** van geweldige zegeningen op **anderen**.

Uit alle Hebreeuwse geloofsreuzen wordt Elia dan ook door Jakobus naar voren geschoven. Zijn angst en ongeloof gedurende zijn vlucht; zijn ongeduld en wanhoop onder de jeneverboom. Dat alles werd beschreven, teneinde aan te tonen, dat hij: *“een mens was van gelijke bewegingen als wij...”* (Jakobus 5:17a).

En zijn gebed om regen (niet zijn gebed om droogte), is beschreven voor de Gemeente van Christus in het bijzonder.

Want daar waar wij het ten volle eens zijn met de oordelen Gods, die zullen komen, gaan wij daar toch niet om bidden, maar als kinderen der genade zullen wij bidden voor **de eveneens van Hem komende stortvloeden van barmhartigheid**, die hele volkeren in zaligheid zullen brengen.

De beloften van God zetten aan tot gebed. Zij zullen het gebed nooit tegenstaan of belemmeren.

Na zich ter aarde te hebben geworpen en zijn aangezicht in diepe afgetrokkenheid (= in diepe gedachten verzonken) te hebben verborgen, bad Elia een gebed, met gloed, met kracht, met diepe zelfvernedering, in wanhopige eenzaamheid, want zijn jongen waakte wel met hem mee, maar hielp hem niet in het gebed (1 Koningen 18:42b-43).

Zevenmaal bad de verbijsterde ziel, vechtend, ondanks de algehele stilheid van God!

Waarom bad Elia op deze wijze? Ten eerste: omdat het ruisen de regen zèlf niet was. Ten tweede: omdat de regen als zodanig het doel van zijn smeken was. Ten derde: omdat de beloften van God aanzetten tot gebed en dit nooit verhinderen. Ten vierde: omdat God rekent op iemand, die met Hem wil samenwerken in het gebed. Ten vijfde: omdat Elia overweldigd was door de monumentale (= de grootse, indrukwekkende) aard van de zegen, die hij afsmeekte.

Aldus komt dit bevel tot een iegelijk van ons, die 't hart van een Elia heeft: "**BEGEERT van de Here Regen ten tijde des Spade Regens...**" (Zacharia 10:1a). "*Braakt u een braakland; dewijl het tijd is de Here te zoeken, totdat Hij kome, en over u de gerechtigheid regene*" (Hosea 10:12b).

En mocht het zijn, dat de (regen)wolk niet komt, en dat de hemel van koper blijft, nochtans zal de belofte van God **plotseling, met grote haast** worden vervuld..., bij de zevende aanroeping!

Daarom moeten wij, **boven alles**, nooit deze zegen verwachten **ZONDER volhardend gebed**. Een gebed dat rekening houdt met het feit, dat eerdere gebeden nog niet werden verhoord, is al geen gebed des geloofs meer. En het feit, dat gebeden tot nu toe onbeantwoord zijn gebleven, geeft er blijk van, dat het ogenblik van die beantwoording zoveel te dichterbij is genaderd!

Vanaf de eerste les tot de laatste, ons door God geleerd, en in alle voorbeelden, die door Hem in Zijn Woord zijn gegeven, zien wij duidelijk, dat **een gebed, waarin niet wordt volhard en dat niet open indringend pleitend blijft claimen, steeds weer, bij vernieuwing en hernieuwing, niet dàt gebed is, dat uiteindelijk zal overwinnen** (Lukas 11:1-13; 18:1-8)!

24 En zo zijn wij dan tenslotte gekomen tot het gouden antwoord: *“En het geschiedde op de zevende maal, dat hij zeide: Zie, een kleine wolk, als een mans hand, gaat op van de zee...”* (1 Koningen 18:44a).

En het geschiedde ondertussen, nog voordat er enige voorziening kon worden getroffen tegen die komende zeer zware stortregen, *“...dat de hemel van wolken en wind zwart werd, en er kwam een GROTE REGEN...”* (1 Koningen 18:45a).

Voorts is het zeer merkwaardig, dat onze Heer, toen Hij de mensen berispte over hun blindheid aangaande de geweldige komende dingen, tot hen zeide: *“Wanneer gij een wolk ziet opgaan van het westen, terstond zegt gijlieden: Er komt regen; en het geschiedt alzo”* (Lukas 12:54).

“En hij (Elia) bad WEDEROM, en de hemel gaf regen...” (Jakobus 5:18a).

Het zeventvoudige gebed keerde terug in een zeventvoudige ophoping van uitstortingen. Gedurende de hele tijd, dat Elia met zijn hoofd tussen zijn knieën bad, vormde de kracht van dit gebed de fij-

ne wolkjes onder de horizon. Want vele weken en maanden tevoren had de zon alle mistige waternevelen der meren, rivieren en zeeën tot zich getrokken. En nu was de vertraagde opeenhoping, die steeds maar langzaam bleef **aangroeien**, zó **zwaar** geworden, dat zij plotseling haastig begon voort te ijlen (= voortsnelen), rechtstreeks naar het dorstige land, en tot een wolkbreuk kwam door de aanraking van de kracht van het gebed en **toen** in een stortvloed van zegen neerkwam!

Op een zelfde wijze moeten wij zoeken naar en bidden voor die geweldige uitstorting van de Heilige Geest!

Wij bidden voor een tussentijdse opwekking, en daar doen wij goed aan. Het kan namelijk zijn (want dat weten wij nooit), dat zelfstandige profeten, zoals Simson en Anna, alsmede op zichzelf staande wonderen, zoals de eerste Pinksteruitstorting, alsnog **weer** kunnen plaats vinden.

Maar eigenlijk is het toch **de volle uitstorting**, die zeer nauw verband houdt met de 2de komst van onze Here Jezus Christus, waar wij op wachten.

Het betrachten van waakzaamheid in het tegengaan en ontmaskeren van satanische naperij.

De uitstorting van de Heilige Geest is verbonden met wonderen – *“En Ik zal wondertekenen geven”* – *“De zon veranderd in duisternis en de maan in bloed”* (Handelingen 2:19-20).

Het is alles wonderbaarlijk! Tongentaal en profetieën zullen losbarsten, tot zaligheid en niet tot oordeel!

*“Al wie de Naam des Heren zal aanroepen, zal **behouden** worden.”* (Handelingen 2:21).

26 Door bovennatuurlijke beweging na bovennatuurlijke beweging teweeg te brengen, heeft satan **dàtgene**, waarvan hij wist; dat het komen zou, ongeloofwaardig willen maken door voortijdige naperij. En het is dan ook dit bovennatuurlijke gevaar, dat onze waakzaamheid tegen alle ongerechtigheden in de werken van een opwekking moet aanwakkeren, want de **ontmaskering** van de demonen en van het kwade is voor ons van overwegend belang.

Daarom moeten wij er goed op toezien, dat de echte uitstorting, als de uiteindelijke vervulling van de profetie van Joël, gewis en zeker één en hetzelfde karakter moet hebben als de eerste uitstorting op die eerste Pinksterdag. **Het zal de negenvoudige volheid van wonderlijke gaven van de Heilige Geest herstellen** (1 Korinthe 12:8-10)!

Wij herhalen:

Tegen de tijd dat de laatste stuiptrekkingen van de doodstrijd van een ondergaande wereld zullen ophouden, zal er nog **éénmaal, luider dan ooit**, de roep van een ontzagwekkend en oneindig **MEDEDOGEN** door de wereld weerklinken!

Wanneer vond nu de eerste Pinkster-**uitstorting** van de Heilige Geest **precies** plaats? En is het

ook mogelijk om het tijdstip van de tweede en laatste uitstorting te kennen?

Wij overtreden niet door dit te vragen, want: *“...de profeten... onderzochten, op welke of hoedanige tijd, de Geest van Christus Die in hen was, be-
duidde...”* (1 Petrus 1:11).

De eerste uitstorting geschiedde: *“...als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd...”* (Handelingen 2:1).

Dit moet voor ons een leidraad zijn van zeer groot belang. Het Pascha, **het slachten van het Lam**, geschiedde op de 14^e Nisan, na 3 dagen en 3 nachten.

“...des anderen daags na de sabbat zal de priester die (garf der eerstelingen = een schoof of bos samengebonden graanhalmen) bewegen” (Leviticus 23: 11b).

De “garf der eerstelingen” was geofferd, en onze Heer was opgestaan uit de doden!

De eerste uitstorting vond plaats om en bij de of-
fertijd van de eerstelingen...

De tweede uitstorting zal (toegevoegd door vertaler: vóór de wegname van de Gemeente en dus tevens) vóór de Grote Verdrukking, en vóór de 2de komst van onze Here Jezus Christus plaats vinden!

DM Panton

Overgenomen uit “Herald of His Coming”,

Vertaald door: GEL Star

Uitgegeven door: E. van den Worm